

ἡ τριάκοντα ὑφεκατομέτρων· οἱ βάτραχοι τοῦ Ἀριστοφάνους ἐκπέμπουσιν ἀφθόνως τὸ κλασικὸν κολᾶς αὐτῶν. Ἐκτὸς τοῦ δάσους, παρὰ τὴν Κολοκυνθοῦν, τὸν ἀρχαῖον Κολωνὸν τοῦ Σοφοκλέους, χάριεσσα λεωφόρος παρακολουθεῖ τοὺς ἐλιγμούς του· τὰ δένδρα κήπων τινῶν, οἱ ὑψηλοὶ κάλαμοι, οἵτινες ἐνθυμίζουσι τὸν Πᾶνα καὶ τὴν Σύριγγα, πολλαὶ ὥραϊαι λόχμαι αἰγείρων, συστάδες ἀλοῶν, ῥοδοδαφνῶν καὶ συκαμινεῶν, εἰσὶ παρατεταγμέναι κατὰ μῆκος τῶν ἐπιχαρίτων ἐλιγμῶν τοῦ ποταμίου. Παλαιὰ λιθινὴ γέφυρα κατέρρευσε ἐν τῷ ὕδωρ, ὅπερ παίζει περὶ τοὺς λίθους· ἐπετέθησαν ἐκεῖ σανίδες τινές, δι' ὧν διαπεραιοῦνται οἱ χωρικοὶ ἀπὸ τῆς μιάς ὁχθῆς εἰς τὴν ἑτέραν, ἀλλ' εὐκόλως διέρχονται αὐτὸ διὰ γυμνῶν ποδῶν. Ὀλίγῳ πορρωτέρω τὰ δένδρα πολλαπλασιάζονται καὶ ὁ Κηφισὸς εὐρύνεται ὑπὸ τὴν σκιάν αὐτῶν. Ἀγροτικὰ καφενεῖα ἐγκαθιδρύθησαν ἐν τῇ ὁάσει· ἐκείνη ἀποτελεῖται χλοάζον νησίδριον ὅπου ἀκούονται ψιθυρίζοντα τὰ πυκνὰ φυλλώματα· κλίνουσιν εἰς τὸ διαυγὲς ὕδωρ τοῦ ῥυακίου, ὅπερ ἀντανακλᾷ αὐτὰ καὶ πρὸς στιγμὴν διαβλέπει τις τὴν δροσερὰν ὀπτασίαν τοπίου.

Ἄν θέλῃ τις καὶ πάλιν νὰ εὕρῃ σκιάν, πρέπει νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω, διὰ τῶν ὁδῶν, τουτέστι διὰ νεφῶν κόνεως. Ἀλλὰ προσθέτω ἐν σπουδῇ ὅτι εὐχερῶς συνεπιθίζεται ἡ κόνις τῆς χώρας ταύτης. Κατήντησα ἐν τέλει νὰ μὴ ἐννοῶ αὐτήν, πλὴν μόνον ὅτε ἦτο ἀληθῶς πυκνή, τὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἔπνεε σφοδρὸς ἄνεμος. Νεᾶνις τις τῶν Ἀθηναίων μὲ διεβεβαίωσεν ὅτι τὰ νέφη ἐκεῖνα ἀπέπνεον *bariliar*· ἄλλη τις, ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἔλεγεν ἐν μέσῳ δίνης κοινορτοῦ ὅτι ἡ κόνις ἐκείνη δὲν ἦτο τόσο γλυκεῖα ὅσον ἡ τῶν Ἀθηναίων. Ἀναφέρω ταῦτα, ἅτινα ζωγραφοῦσι ζωηρῶς τὸ πάθος τῶν Ἑλλήνων ὑπὲρ τῆς χώρας των· ἐγὼ ἀρκοῦμαι εἰς τὸ νὰ λησμονῶ τὴν κόνιν. Προχωρῶ λοιπὸν ἡρέμα μεθ' ὅλον τὸν ἥλιον καὶ τὸν κοινορτὸν μέχρι τῆς κοιλάδος τοῦ Χαλανδρίου, τοῦ γενεθλίου τόπου τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὅπου συναντῶ δασύλλια πευκῶν, ὠραιοτάτων λευκῶν, καὶ βραχίονά τινα τοῦ Κηφισοῦ, ῥέοντα μετριοφρόνως διὰ μέσου καλάρμων. Διῆλθον, ὅπως μεταβῶ, διὰ τῶν Ἀμπελοκήπων, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Σωκράτης, καὶ ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς κοιλάδος, τὸ πνεῦμά μου τρέχει εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην, ὅστις ἐβάδισεν ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δένδρων ἐκείνων καὶ ἀνερριχήθη τὰ πλευρὰ τῆς χαράδρας. Εἶμαι σχεδὸν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Πεντελικοῦ, ὅπερ ἀνυψοῖ — ὅμοιον πρὸν Θεὸν — τὸ μεγαλοπρεπές του μέτωπον· δάση περιζωννύουσι τὴν βάσιν του, καὶ αἱ ἐξοχαὶ τοῦ κώνου αὐτοῦ διακυγάζουσιν εἰς τὸν ἥλιον. Εἰς τὴν ῥίζαν τῶν δένδρων, ἀνακλιμένος ἐπὶ τοῦ εὐώδους θύμου, ἀκούω τὸν ψι-

θυρον τοῦ ὕδατος, ἡ δὲ φρικίασις τῶν φύλλων ὁμοιάζει πρὸς τὸ κρότον καταρράκτου. Οἱ κάτοικοι τοῦ Χαλανδρίου μὲ γνωρίζουσι, τὰ δὲ παιδιὰ μοὶ ἀναπέμπουσι τὰ φαιδρά των ζήτω, ὅτε ἡ ἄμαξά μου ἐπιφαίνεται εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου. Σταματῶ ἐν τῇ πλατείᾳ ὅπου ἐγείρεται ἡ ἐκκλησία, καινουργή, κατὰ χάριεντα βυζαντινὸν ῥυθμόν· οἱ φουστανελλοφοροῦντες χωρικοὶ καθήμενοι μὲ παρατηροῦσι μετ' εὐμενείας. Εἰσδύω ἀνὰ μέσον δύο τοίχων ἐκ πηλοῦ φρασσόντων τοὺς ἀγρούς καὶ κατέρχομαι ταχέως πρὸς τὸ δάσος καὶ πρὸς τὸν Κηφισόν. Συναντῶ ἐκεῖ παιδιὰ βόσκοντα αἰγας ἢ κοράσια τρέχοντα γυμνόποδα εἰς ἀνωφερεῖς ἀτραπούς· μένω ἐπὶ πολὺ πληρῶν τοὺς πνεύμονάς μου δρόσου καὶ τοὺς ὀφθαλμούς μου πρασινάδας, εἴτα δ' ἀπέρχομαι ὅταν ὁ ἥλιος κλίνη πρὸς τὸν Κιθαιρῶνα, ἀκτινοβολοῦντα ὑπὸ τὸν ῥοδόχρουν οὐρανόν.

Α.

("Ἐπεται τὸ τέλος.")

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν κίσθανθῃς ὅτι ἀπεσπάρσθῃ τεμάχιον ἀπὸ τοῦ στέμματος τῆς ἀτομικῆς σου ἀνθρωπίνης ἀξίας, φύγε μακρὰν τοῦ ἀφαιρέσαντος τὸ τεμάχιον ἄνευ μίσους καὶ περιφρονήσεως. Ὁ φέρων ἐν τῇ ψυχῇ του μῖσος καὶ περιφρόνησιν ἔχει βαρεῖαν καρδίαν καὶ δὲν δύναται ν' ἀναπνεύσῃ ἐλευθέρως.

Ὅμοιάζομεν πάντες πρὸς καθεῖρκτους. καταδεδικασμένους εἰς τὴν ἐσχάτην ποινήν, οἵτινες διασκεδάζουσι προσωρινῶς ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς εἰρκτῆς, μέχρις οὗ ἔλθωσι νὰ παραλάβωσιν αὐτοὺς.

Ἐὰν ἐδιδάχθῃς καλῶς γράμματα, ὠφελεῖσαι σὺ ὁ ἴδιος. Ἐὰν ἐδιδάχθῃς καλὴν ἀνατροφὴν, ὠφελοῦνται οἱ περὶ σέ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Περὶ τῆς νοημοσύνης τῶν πιθήκων πολλὰ ἔχουσι γραφῇ μέχρι τοῦδε. Ἀλλὰ τὸ παραδοξότερον βεβαίως περὶ τούτων εἶνε τὸ ἀναφερόμενον ὑπὸ τῆς «Ἐμπορικῆς ἐφημερίδος» τοῦ Πρίου Ἰανναίρου. Αὕτη διηγείται ὅτι ἐν τινι κτήματι ἐν Βραζιλίᾳ, ἐν ᾧ ἐφυτεύθη κάνναβις, προσελήφθησαν ἑπτὰ πιθήκοι πρὸς θερισμὸν αὐτοῦ, καὶ ὅτι οἱ πιθήκοι οὗτοι ἐκτελοῦσι κάλλιστα τὴν ἐργασίαν των.

Τοιαύτας εἰδήσεις μόνον ἡ ὑπερωκεάνειος ἡπειρος συνεθίζει ν' ἀποστέλλῃ εἰς τὴν Εὐρώπην.